

Bilag.

Kammeradvokaten.

København, den 26. November 1936.

Til Ministeriet for Landbrug og Fiskeri.

I Skrivelse af 6. d. M. (Jagt Nr. 1336/75⁴) har Ministeriet anmodet mig om en Udtalelse i Anledning af vedlagte Skrivelse af 28. f. M. fra Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Bekæmpelse af Raager, hvori Udvalget under Henvisning til den ligeledes vedlagte Skrivelse af 21. f. M. fra dansk Jagtforening beder sig meddelt, hvorvidt Grundlovens § 80 om fuld Erstatning efter Ministeriets Skøn er sket Fyldest ved Raagelovens Udførelse i Praksis. Saaledes foranlediget skal jeg med Bemærkning, at jeg ikke har noget nærmere Kendskab til, hvorledes Loven er udført i Praksis, tillade mig at udtale følgende om Grundlovmæssigheden af Lovens Bestemmelser:

Ifølge den nugældende Lov om Bekæmpelse af Raager Nr. 102 af 4. April 1928, § 6, Stk. 2, kan vedkommende Grundejer, naar Bekæmpelsen iværksættes ved Amsraadets Foranstaltning, forlange Erstatning for Skade paa Træer, Hegn, Afgrøde eller lignende; for saa vidt han benytter sig af den ham ved samme Lovbestemmelse tillagte Ret til, hvis Bekæmpelsen foregaar ved Nedskydning, at forbeholde sig de nedskudte Fugle, skal Værdien af disse fradrages i Erstatningssummen.

Raagerne tilhører lige saa lidt som andre fritlevende Dyr den private Grundejer, paa hvis Grund de holder til, men vil efter almindelige Retsgrundsætninger komme til at tilhøre den, af hvem de lovligt nedlægges eller indfanges, eller — saafremt de dør af sig selv eller dræbes ved ulovlig Jagt — Ejeren af den Grund, hvor de falder. Saafremt de særlige Regler i Raageloven ikke fandtes, maatte Nedlæggelse og Indfangelse af Raager saavel som Indsamling af deres Æg paa ethvert Sted tilkomme den, der er lovlig Indehaver af Jagtretten paa det paagældende Sted. Der er ingen Tvivl om, at Lovgivningsmagten er beføjet til ved alment gældende Regler nærmere at regulere og begrænse Jagtretten og den almindelige Adgang til Tilegnelse af vilde Dyr. Jagtloven af 1931 saavel som de tidligere Jagtlove indeholder jo en lang Række Fredningsbestemmelser og andre Bestemmelser, som indskrænker og regulerer Grundejerns Beføjelser i saa Henseende.

Raagelovens Regler, hvorefter det offentlige paa visse i Loven nærmere angivne Betingelser kan tage Bestemmelse om og om fornødent selv gennemføre Foranstaltninger til Udryddelse af Raagekolonier paa private Ejendommers Omraade, maa efter min Mening bedømmes efter tilsvarende Synspunkter; ligesom Jagtlovens Fredningsbestemmelser begrænser Ejeren Adgang til Jagt, saaledes begrænser Raagelovens Regler af samfundsmæssige Hensyn Ejeren Adgang til at udnytte de foreliggende Muligheder for Jagt.

Naar Raagerne nedlægges ved det offentliges Foranstaltning i Medfør af Reglerne i Lovens §§ 5 eller 7, er denne Nedlæggelse lovlig, og det følger da formentlig af de ovennævnte almindelige Grundsætninger om Nedlæggelse af vilde Dyr, at de nedlagte Dyr ikke bliver vedkommende Grundejers Ejendom; naar Loven desuagtet giver vedkommende Grundejer en Adgang til at kræve Raagerne udleveret, er det i god Overensstemmelse hermed, at deres Værdi fradrages i den Erstatning, som i øvrigt maatte tilkomme ham for Skade, foraarsaget ved det offentliges Foranstaltninger.